

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **J. Z.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-6278-2/OAM-2014,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 2. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28. 2. 2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-6278-2/OAM-2014, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 5. 12. 2013, č. j. CPR-12434/ČJ-2013-931200-SV, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců. Pro případ, že nebude postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla v souladu s ust. § 118 odst. 3, v návaznosti na ust. § 119 odst. 6 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbuje postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

Žalobce předně namítal, že správní orgán prvního stupně nepostupoval způsobem, který by vedl ke zjištění stavu, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Pokud žalobce v rámci protokolu o vyjádření uvedl, že se obává svého návratu do domovského státu, neboť má obavy o vlastní bezpečnost, byl správní orgán povinen postupovat v souladu s ust. § 3 správního řádu. Pokud tedy odvolací orgán uvedl, že „v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeném Slovenskou republikou, budou opětovně posouzeny námitky účastníka řízení, týkající se důvodů znemožňujících vycestování do země původu...“, tak tím podle žalobce de facto konstatoval, že se námitkou existence důvodu znemožňujícího vycestování nebude zabývat, neboť tyto otázky budou předmětem probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tento postup podle žalobce popírá základní zásady správního řízení a nezákonně deleguje povinnosti správního orgánu na jiný správní orgán, notabene orgán cizího státu. V postupu žalobce shledal i porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán se evidentně předmětnou námitkou nezabýval, a porušení ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodná obava, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce.

Dále žalobce namítal porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, které podle názoru žalobce představuje minimální množinu faktorů ovlivňujících přiměřenost správního rozhodnutí a s nimiž všemi se musí správní orgány vypořádat. Namítal, že je povinností správního orgánu, aby se minimálně pokusil buď o výslech účastníka k problematice faktorů uvedených v tomto ustanovení, nebo účastníka řízení vyzval k tomu, aby se k této problematice vyjádřil. K tvrzení žalovaného, že „nelze na správním orgánu spravedlivě požadovat, aby se zabýval faktory, které mu účastník nesdělil“, žalobce uvedl, že správní orgán je povinen skutečnosti uvedené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zjišťovat a minimálně se na ně dotazovat. Nelze tedy delegovat tuto povinnost na účastníka řízení, nadto za situace, kdy o takové povinnosti nebyl poučen. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřuje v tom, že žalovaný uvedl: „S ohledem na zjištěnou dobu pobytu na území (35 dnů) by se otázky na společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb k domovskému státu jevíly jako nadbytečné“, čímž dospěl k závěru, že lze odmítnout povinnost zhodnocení vazeb k domovskému státu v jisté úměře k délce pobytu na území státu, které vede řízení o správním vyhoštění.

Z uvedených důvodů považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31. 3. 2014 popřel oprávněnost podané žaloby. Uvedl, že správní orgán při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce vycházel z jeho výpovědi, že na území ČR ani EU nemá nikoho, s výjimkou dvou bratranců, kteří přicestovali současně s ním. Námitku tedy považuje žalovaný pouze za spekulativní. Žalovaný trvá na tom, že správní orgány obou

stupňů respektovaly zákonnou dikci ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí je patrný druh i závažnost protiprávního jednání žalobce, délka jeho pobytu na zdejšími území, správní orgán měl k dispozici rovněž informaci o útěku žalobce i aktuálním zdravotním stavu. Konstatováním o nadbytečném zjišťování společenských a kulturních vazeb navázaných na zdejšími území a intenzity vazeb k domovskému státu se správní orgán podle názoru žalovaného nedopustil nezákonnosti, neboť vycházel ze souvislostí sdělených samotným žalobcem. Rovněž námitku týkající se tvrzeného nezohlednění obav žalobce o vlastní bezpečnost v Číně žalovaný neshledal opodstatněnou. Uvedl, že správní orgán prvního stupně si vyžádal stanovisko k možnosti vycestování cizince, ze kterého vyplynulo, že žalobce bude v rámci aplikace Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 předán do Slovenské republiky, nikoliv vrácen do země původu. Obavy žalobce spjaté s návratem do vlasti tak budou opětovně posouzeny v rámci řízení o mezinárodní ochraně.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 13. 5. 2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti zástupce žalobce a žalovaného, v nepřítomnosti žalobce.

Zástupce žalobce především odkázal na obsah žaloby. Zásadní otázku spatřuje v přiměřenosti mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho důsledky do soukromého a rodinného života žalobce. Nesdílí názor správních orgánů, že v případě naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění je vždy nutné rozhodnutí vydat. V případě žalobce bylo jednoznačné, že bude předán do Slovenské republiky, tedy důvody zákazu pobytu na území České republiky nebyly nutným a legitimním opatřením z hlediska zachování veřejného pořádku.

Žalovaný především odkázal na obsah správního spisu a podané vyjádření. Uvedl, že v daném případě postupoval zcela standardním způsobem. V případě nevydání žalobce na Slovensko by správní orgán porušil závazek z mezinárodní smlouvy. Rozhodnutí považuje žalovaný za zcela legitimní a v souladu s ustálenou judikatorní praxí, ale i se závazky plynoucími z mezinárodních smluv. Má proto za to, že žalobce nebyl dotčen na svých právech.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud se týká námitky žalobce, že se správní orgán nezaobíral existencí důvodů znemožňujících vycestování a uvedené posouzení přenesl na správní orgán Slovenské republiky, který bude rozhodovat o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je tato námitka nedůvodná. Ze správního spisu vyplývá, že si správní orgán I. stupně vyžádal stanovisko k možnosti vycestování žalobce, z uvedeného stanoviska pak vyplynulo, že žalobce bude podle nařízení Rady č. 343/2003 předán do Slovenské republiky, nikoliv vrácen

do země původu, což se uskutečnilo 6. 11. 2013 a správní orgán dospěl k závěru, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince, neboť neměl být vrácen do země původu, ale v rámci schengenského prostoru vydán do státu, kde bude rozhodováno o žádosti o mezinárodní ochranu. Právě v řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinností posoudit, zda na straně žadatele o azyl jsou důvody znemožňující jeho vycestování do země původu. Uvedené neznámá, že by se správní orgány ČR zbavily povinnosti týkající se této otázky. Rozhodnutí o vyhoštění se týká území ČR, nikoliv celého schengenského prostoru a pro posuzující orgány v ČR byla primární aplikace nařízení Rady ES č. 343/2003, na základě kterého byl žalobce předán do Slovenské republiky k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a kde budou důvody znemožňující vycestování do země původu zkoumány.

Pokud se týká námitky porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, jde o obecnou námitku obsahující teoretické úvahy žalobce o aplikaci uvedeného ustanovení, nikde však žalobce neuvedl, v čem konkrétně v jeho případě správní orgány pochybily. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení po řádném poučení za přítomnosti tlumočníka žalobce vypověděl, že do ČR přicestoval dne 10. 8. 2013 společně s příbuznými a zůstal zde. V hostelu, kde byli ubytováni, byli upozorněni na povinnost mít vízum v době, kdy víza neměli platná, a proto jim bylo doporučeno požádat o mezinárodní ochranu. Důvod cesty do ČR neměli, chtěli pouze vycestovat z Číny. V ČR by chtěli zůstat a bydlet zde. Uvedl, že se mu během cesty letadlem udělalo nevolno, byl tedy ošetřen v nemocnici, žádný doklad ani lékařskou zprávu ale nedoložil. Žalobce tvrdil, že v důsledku zdravotního stavu otázku legálnosti pobytu na území ČR neřešil. Na území ČR kromě bratranců, se kterými přicestoval, nikoho nemá. V Číně měl obavy o vlastní bezpečnost z důvodu problémů s podnikáním a vyhrožováním osob, které požadovaly výpalné. Správní orgán I. stupně také zjistil, že žalobce přicestoval dne 10. 8. 2013 na území ČR, v cestovním dokladu měl schengenské vízum vydané na Slovensku, platné jen 6 dnů, tj. do 15. 8. 2013. V systémech AFIS a Eurodac po sejmutí otisků prstů nebyly shody nalezeny. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 30. 10. 2013 vyplývá, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zjištěno, že členským státem příslušným k posouzení žádosti je podle nařízení Rady ES č. 343/2003 stanovující kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetího státu na území členských států Slovenská republika, která je povinna jej přijmout a Slovenská republika potvrdila, že v případě žalobce je členským státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a dne 6. 11. 2013 byl žalobce předán do Slovenské republiky. Z uvedeného je dostatečně zřejmé, že neexistovaly překážky jeho vycestování do Slovenské republiky, které je podle zákona o pobytu cizinců z hlediska ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců možné. Vyjádření žalobce v protokolu ze dne 2. 10. 2013 ve vztahu k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je dostačující pro úvahu správního orgánu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce neuvedl důvod, proč právě přiletěl do ČR, několikadenní vízum ke vstupu do schengenského prostoru získal na území Slovenské republiky, o to, zda pobývá na území ČR na základě víza či jiného povolení k pobytu se nezajímal, neřešil to, ubytován byl společně s dalšími v hostelu, a o podání žádosti o mezinárodní ochranu byl poučen v okamžiku, kdy byl upozorněn na neplatnost víza. V ČR ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné. Uvedená stručná, ale konkrétní sdělení žalobce jsou podle soudu postačující k posouzení, zda rozhodnutí o správním vyhoštění je vůči žalobci přiměřené či nikoliv. Vzhledem k obsahu výpovědi žalobce se jeví námitky žalobce stran úplnosti získávání informací od žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce účelové. Podle soudu vzhledem k délce pobytu na území bez víza a výpovědi žalobce v protokolu se některé dotazy týkající se vazby žalobce na území, kde pobýval 35 dnů a jejich intenzitu a vazeb k domovskému státu jeví jako nadbytečné a pokud správní orgán

k uvedenému závěru dospěl, nesvědčí to, že by se vyvázal z povinnosti uvedené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídá realitě zjištěné od žalobce v rámci jeho vyjádření jako účastníka správního řízení.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová